

Sygn. akt I C 751/18 upr

Na rozprawę dnia 29.11.2018 r. pełnomocnik powoda nie stawił się – zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący Protokolant

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Pieszem I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2018 r. w Pieszem

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

o r z e k a

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

W dniu 17 września 2018 roku U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wytoczył powództwo przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 3 524,81 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego z (...) S.A. umowy pożyczki nr (...), z której pozwany się nie wywiązał. (...) S.A. zbył przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność na rzecz (...) spółkę z siedzibą w Anglii, która z kolei w dniu 6 czerwca 2013 roku wierzytelność tą zbyła na rzecz powoda na podstawie umowy nabycia wierzytelności. Powód skierował do pozwanego zawiadomienie o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty nieuregulowanego zadłużenia. W odpowiedzi na podjętą przez powoda próbę polubownego, pozasądowego rozwiązania sporu, pozwany dobrowolnie dokonał wpłat na poczet spłaty zadłużenia, a tym samym uznał roszczenie powoda za istniejące. Tymczasem uznanie długu jest wystarczające do przerwania biegu przedawnienia, a także może być uznane za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- 1 889,61 zł – niespłacony kapitał,
- 841,16 zł – odsetki naliczone przez zbywcę wierzytelności,
- 73,43 zł – koszty dochodzenia roszczenia naliczone przez cedenta,
- 720,61 zł – odsetki naliczone przez cesjonariusza od kwoty kapitału, przy czym do 31.12.2015r. powód naliczał odsetki ustawowe, zaś od 01.01.2016r. do dnia sporządzenia pozwu w niniejszej sprawie powód naliczał odsetki ustawowe za opóźnienie.

Pozwany M. K. mimo należytego powiadomienia go o terminie nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył żadnych wyjaśnień i nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 października 2009 roku pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., a M. K. zawarta została umowa pożyczki o numerze (...), w ramach której M. K. wypłacona została kwota 1 700,00 złotych, zaś łączne zobowiązanie do zapłaty wynosiło 3 077,34 złotych. Spłata pożyczki miała nastąpić w 55 tygodniowych ratach, począwszy od 17 października 2009 roku.

(...) S.A. zbył przysługującą mu względem M. K. wierzytelność na rzecz (...) spółkę z siedzibą w Anglii, która z kolei w dniu 6 czerwca 2013 roku wierzytelność tą zbyła na rzecz U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na podstawie umowy nabycia wierzytelności.

Pismem z 7 lutego 2014 roku U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawiadomił M. K. o nabyciu wierzytelności w kwocie 2 889,00 złotych, z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., i jednocześnie wezwał do dobrowolnej spłaty zadłużenia.

M. K. w dniu 28 grudnia 2016 roku wpłacił na rzecz U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 28,27 złotych, w dniu 23 stycznia 2017 roku kwotę 28,27 złotych i w dniu 27 lutego 2017 roku kwotę 28,26 złotych.

(dowód: umowa pożyczki k. 5-5v; umowa nabycia wierzytelności wraz z oświadczeniem o dokonaniu przelewu praw z umowy, aneksem nr (...) oraz załącznikiem k. 6-12; zawiadomienie o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty k. 17-18v; oświadczenie serwisera wierzytelności o odnotowanej wpłacie k. 13)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Jeżeli zatem twierdzenia powoda, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, budzą wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo.

W myśl art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 3 524,81 zł wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 9 lipca 2018 roku, do art. 117 k.c. dodany został § 2¹, zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W związku z powyższym, to na sąd, racjonalny ustawodawca nałożył obowiązek badania terminu przedawnienia z urzędu, również co roszczeń zawisłych przed sądem przed dniem wejścia w życie przepisów nowelizacyjnych, gdyż zgodnie z art. 5 ust 4 cytowanej wyżej ustawy nowelizującej z dnia 13 kwietnia 2018 roku, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie nowelizującej.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba, że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Nie ulega wątpliwości, że udzielanie pożyczek i kredytów mieści się w zakresie działalności gospodarczej prowadzonej przez banki i inne podmioty, dlatego termin przedawnienia roszczeń wynikających z tego rodzaju umów wynosi 3 lata. Chyba, że wierzyciel uzyska prawomocne orzeczenie sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczenie sądu polubownego, stwierdzające jego roszczenie, wówczas termin przedawnienia wynosił będzie lat sześć (art. 125 § 1 k.c.).

Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie wynika, aby w przeszłości wierzyciel uzyskał orzeczenie sądu stwierdzające przedmiotowe roszczenie, dlatego w niniejszej sprawie obowiązuje trzyletni termin przedawnienia.

Odnosnie terminu, od którego zaczyna biec przedawnienie należy odwołać się do art. 120 § 1 zd. 1 k.c., w myśl którego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo przez właściwość zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym, w przypadku umów pożyczki/kredytu poszczególne raty przedawniają się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z rat. Natomiast w przypadku wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę/kredytodawcę, np. w związku z nie spłacaniem zobowiązania, całość zobowiązania staje się wymagalna z datą rozwiązania umowy pożyczki/kredytu.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysuguje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (ius cogens) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 k.c., terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Nie ulega wątpliwości, że pozwanego i poprzednika prawnego powoda - (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. łączyła umowa pożyczki o numerze (...) zawarta w dniu 10 października 2009 roku, z której warunków pozwany się nie wywiązał.

Strona powodowa, wbrew ciążącemu na niej obowiązkowi wynikającemu z art. 187 § 1 pkt 1¹ k.p.c., nie oznaczyła daty wymagalności przedmiotowego roszczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż datą rozpoczynającą bieg terminu przedawnienia winien być koniec 2010 roku, a więc roku, w którym przedmiotowa pożyczka powinna była zostać spłacona. Wobec tego, dochodzone przez powoda roszczenie przedawniło się 31 grudnia 2013 roku.

Strona powodowa nie udowodniła, aby w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Również czynność procesowa podjęta przez powoda, a polegająca na wniesieniu niniejszego pozwu o zapłatę, nie przerwała biegu terminu przedawnienia, gdyż została podjęta już po upływie tegoż terminu.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez powoda zarzutu uznania długu przez pozwanego, który w dniu 28 grudnia 2016 roku wpłacił na rzecz powoda kwotę 28,27 złotych, w dniu 23 stycznia 2017 roku kwotę 28,27 złotych i w dniu 27 lutego 2017 roku kwotę 28,26 złotych, podkreślić należy, iż pozwany spełnił częściowo zobowiązanie przedawnione. Uznanie długu w sytuacji zadłużenia już przedawnionego, w niektórych przypadkach może być potraktowane jako zrzeczenie się dłużnika możliwości powoływania się na zarzut przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.). Natomiast nie zwalnia Sądu z obowiązku badania terminu przedawnienia z urzędu stosownie do treści art. 117 § 2¹ k.c.

W związku z przedawnieniem roszczenia głównego, przedawnieniu uległo zatem także roszczenie o odsetki. Należy bowiem podkreślić, że odsetki stanowią świadczenie pieniężne uboczne dłużnika, o charakterze okresowym w rozumieniu art. 118 k.c. Najczęściej są liczone w stosunku rocznym procentowo do świadczenia głównego. Termin trzyletni przedawnienia roszczenia o odsetki jest niezależny od tego, czy roszczenie główne jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy takim nie jest, jednak roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku w sprawie III CZP 42/04).

W tym stanie sprawy, uznając, iż roszczenie powoda, główne i o odsetki, względem pozwanego M. K., wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki, uległo przedawnieniu, Sąd na podstawie art. 118 k.c. w zw. art. 117 § 2¹ k.c. powództwo oddalił.